

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL IAȘI
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 562/2023

Ședința publică din data de 16 octombrie 2023

Completul constituit din:

Președinte

Judecător:

Jude

Gref

Pe rol se află pronunțarea cauzei contencios administrativ și fiscal privind plângerea formulată de împotriva deciziei CNSC nr. intimați fiind intervenienta și autoritatea contractantă

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință din acea zi, care face parte integrantă din prezenta hotărâre și când, din lipsă de timp pentru deliberare, instanța a amânat pronunțarea la data de, pentru când petenta depus concluzii scrise.

Instanța,

Deliberând asupra plângerii de față:

Prin Decizia nr., Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor a respins ca nefondată contestația formulată de a în contradictoriu cu autoritatea contractantă admițând, pe cale de consecință, cererea de intervenție formulată de

Împotriva acestei decizii a formulat plângere, în termen legal, solicitând admiterea plângerii, modificarea deciziei atacate în sensul admiterii contestației sale cu consecința anulării parțiale a procesului-verbal de vizualizare a ofertelor nr. în ceea ce privește declararea garanției de participare depuse drept valabilă și legală, cu consecința declarării ofertei în mod nelegal drept admisibilă/ acceptabilă și anularea oricăror alte acte juridice subsecvente emise de Autoritatea contractantă în acest sens, obligarea autorității contractante la reevaluarea ofertei înaintate de din perspectiva admisibilității/ acceptabilității acesteia cu reținerea faptului că garanția de participare depusă de nu este valabilă și este lovită de nulitate absolută, atrăgând astfel necesitatea respingerii ofertei acestui ofertant de la Procedură, iar în subsidiar dispunerea reevaluării de către Autoritatea contractantă a instrumentului de garantare, cu consecința declarării ofertei ca inadmisibilă/ inacceptabilă din perspectiva

nerespectării condițiilor imperative impuse prin documentația de atribuire în ceea ce privește legea aplicabilă garanției de participare.

În motivarea plângerii, petentul, prin reprezentant convențional, a arătat că în data de , autoritatea contractantă a publicat anunțul de participare nr.) pe website-ul www.e-licitatie.ro în legătură cu , tramvaie aferente proiectului "Achiziție de mijloace de transport public - tramvaie 22 m la nivelul principal - , cu o valoare estimată a achiziției de ; procedura de atribuire nu a fost structurată în loturi.

Ca răspuns la Anunțul de participare nr. , petentul a depus ofertă semnată cu semnătură electronică, bazată pe un certificat digital emis de un furnizor acreditat, respectând termenul limită de depunere a ofertelor.

Conform Procesului-Verbal, comisia de evaluare numită în cadrul Procedurii a consemnat fișierele prezentate de către fiecare ofertant.

Comisia de evaluare a verificat îndeplinirea condițiilor de participare și a cerințelor minime asociate, prin verificarea informațiilor preliminare prezentate de candidați în DUAE și în documentele ce îl însoțeau identificate în solicitările de participare prezentate în raport cu condițiile de participare și cerințele minime asociate din anunțul de participare și documentația de atribuire.

În urma verificării îndeplinirii condițiilor de participare și a cerințelor minime asociate, Autoritatea contractantă a stabilit că a îndeplinit condițiile de participare și oferta transmisă de acesta a fost declarată admisibilă.

De asemenea, tot în cadrul Procesului-Verbal, Autoritatea Contractantă a procedat la evaluarea garanției de participare, a informațiilor din DUAE și a documentelor care-l însoțesc, precum și îndeplinirea cerințelor de calificare, statuând că atât cât și celălalt ofertant, anume au înaintat oferte admisibile/ acceptabile, precum și că nu există/ "nu este cazul" respingerii celor două oferte pentru o eventuală linsa/ neconformitate a garanțiilor de participare prezentate de cei doi ofertanți.

Astfel, tot în cadrul Procesului-Verbal, comisia de evaluare a concluzionat că oferta este acceptabilă/ admisibilă, fără a transmite în termenul legal o solicitare de clarificări adresată prin care să se clarifice îndeplinirea condițiilor de fond și formă aferente elaborării și prezentării ofertei/ a garanției de participare prezentată de

Mai departe, atât în cadrul contestației introductive, cât și în cadrul notelor scrise ulterioare, a prezentat pe larg și în mod argumentat considerentele pentru care apreciază că emitentul scrisorii de garanție depuse de 1 are capacitatea de a presta servicii în mod direct în România. respectiv pentru care consideră că acesta nu are capacitatea de a emite instrumente de garantare în România - respectiv pentru că acesta nu a urmat procedura de notificare obligatorie impusă de art. 45 din OUG 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului.

Astfel, a considerat în mod temeinic faptul că Autoritatea contractantă nu a respectat prevederile art. 132 alin. (3) din H.G. 395/2016, respectiv nu a solicitat clarificările impuse în termenul de o zi lucrătoare de la data-limită de depunere a ofertelor, privind eventualele neconcordanțe referitoare la îndeplinirea condițiilor de fond și formă ale garanției de participare, precum și cu privire la quantumul sau valabilitatea acesteia - aspect ce în ipoteza unui comportament legal al Autorității contractante, ar fi reclamat aplicarea sancțiunii respingerii ofertei transmise de ca inacceptabilă.

În privința acestui aspect, având în vedere necesitatea constituirii unei garanții de participare eficiente, Autoritatea contractantă nu a făcut niciun demers pentru a clarifica valabilitatea garanției de participare constituite de prin scrisoarea de Garanție Bancară nr. emisă de în data de , respectiv pentru a stabili îndeplinirea condițiilor de fond și formă ale garanției de participare propusă de

Bozankaya, cu nesocotirea astfel a prevederilor imperative ale alin. (3) art. 132 din HG 395/2016 și ale OUG 99/2006.

Se apreciază că decizia dispusă de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor a fost pronunțată în condiții de nelegalitate, cu depășirea limitei investiției și cu încălcarea normelor aplicabile în materie.

S-a solicitat Consiliului să se pronunțe asupra legalității și valabilității garanției de participare depuse de [redacted] în cadrul Procedurii, respectiv asupra necesității obligării intimatului la reevaluarea ofertei [redacted] exclusiv în legătură cu aceste critici.

Ceea ce nu reiese din cadrul Deciziei, este tocmai concluzia completului CNSC cu privire la legalitatea și valabilitatea garanției de participare guvernată de legea croată, garanție depusă de [redacted] în cadrul Procedurii.

Astfel, năcări în cadrul motivării Deciziei nu se regăsesc concluziile CNSC privind legalitatea și valabilitatea unui instrument de garantare prezentat de unul dintre ofertanți, instrument ce, susține CNSC, este guvernat de o lege străină (în accepțiunea CNSC, legea croată).

Apreciază că și într-un atare scenariu ca cel reținut de CNSC, un instrument de garantare guvernat de o lege străină nu ar putea fi considerat valabil și legal din moment ce Autoritatea contractantă nu ar putea să cunoască prevederile legii străine, respectiv din moment ce aceasta a stabilit că legea aplicabilă procedurii de atribuire (și implicit tuturor actelor conexe) să fie legea română - acest aspect fiind expres solicitat prin documentația de atribuire și prin fișa de date a Procedurii de către Autoritatea contractantă.

O altă întrebare la care nu s-a răspuns de către CNSC. în măsura în care s-ar accepta în mod greșit că instrumentul de garantare prezentat de [redacted] fi guvernat de legea croată, ar fi dacă instrumentul de garantare este apt a întruni condițiile imperative cerute de legislația aplicabilă procedurii de atribuire, respectiv de prevederile Legii 98/2016 și ale HG 395/2016.

În aceste circumstanțe, se desprinde cu forța evidenței că au fost depășite limitele investiției, Consiliul din oficiu nu a procedat la analizarea valabilității și legalității instrumentului de garantare prezentat de [redacted] acesta rezumându-se numai la opinia asupra leii ce guvernează instrumentul prezentat de [redacted], fără a emite expressis verbis o decizie/ opinie cu privire la legalitatea și valabilitatea instrumentului de garantare, chiar dacă petenta nu a solicitat examinarea speței din această perspectivă.

Completul investit cu soluționarea pricinii a dat mai mult decât ceea ce s-a solicitat, caz în care este cât se poate de clar că soluția dispusă prin Decizia atacată este vădit nelegală fiind dată cu încălcarea regulilor de procedură și a principiilor de drept unanim recunoscute.

În cadrul Deciziei CNSC, începând cu pagina 36/41 a acesteia, ca o abordare nelegală și lipsită de orice minimă diligență juridică, Consiliul reține aplicabilitatea unor prevederi din cadrul Legii nr. 105 din 22 septembrie 1992, cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat.

Consiliul apreciază aplicabile prezentei spețe prevederi normative ce au fost abrogate din anul 2013.

În temeiul acestei „dezlegări” date de Consiliu speței deduse judecătii, acesta apoi reține în mod total surprinzător că „legea aplicabilă garanției nu este legea română, ci legea croată, autoritatea publică din România fiind doar beneficiar al garanției” (pagina 39/41 a Deciziei).

Trecând peste faptul că petenta nu a investit completul cu o asemenea critică referitoare la stabilirea legii aplicabile garanției prezentate de [redacted], concluzia CNSC privind acest aspect este una manifest și elementar greșită și falsă.

Instrumentul de garantare prezentat de [redacted] - instrument ce ar fi fost obligatoriu să facă obiectul analizei CNSC pentru pronunțarea unei decizii temeinice și legale - lucru ce evident nu s-a întâmplat, cuprinde expressis verbis o informare cu privire la faptul că: „Legea aplicabilă prezentei garanții de participare este legea română”.

Este astfel evident, și din această perspectivă, că forul administrativ-jurisdicțional în mod nelegal a concluzionat și ulterior a procedat la reținerea unei împrejurări care nu corespunde realității, împrejurare ce mai departe a stat la baza întregului raționament pentru care Consiliul a respins ca nefondată contestația formulată de petentă.

De asemenea, petentul apreciază că nicăieri în cadrul Deciziei, Consiliul nu a decis asupra legalității deciziei Autorității contractante de a declara garanția înaintată de ea fiind acceptabilă/ admisibilă, critică formulată expres de către petentă și care în mod rezonabil trebuia să primească o dezlegare expresă din partea Consiliului.

La soluționarea contestației, Consiliul nu a analizat niciun argument prezentat de petentă privind aplicarea prevederilor imperative referitoare la autorizarea și capacitatea necesară pentru a presta în mod legal servicii de creditare sub forma emiterii unor scrisori de garanție bancară pe teritoriul României (cărora li se aplică legea română), respectiv cu privire la necesitatea urmării procedurii obligatorii de notificare reglementată de art. 45 din OUG 99/2006.

Întreg raționamentul logico-juridic prezentat de petenta cu privire la faptul că banca intitulată nu este autorizată și nu are capacitatea de a presta în mod legal servicii de creditare sub forma emiterii unor scrisori de garanție bancară pe teritoriul României, nu a făcut obiectul analizei Consiliului, nici măcar la nivel superficial.

36. Astfel, conform art. 154 alin. (4) din Legea 98/2016:

„Garanția de participare sau, după caz, garanția de bună execuție trebuie să fie irevocabilă, necondiționată și se constituie prin:

a) virament bancar;

b) instrumente de garantare emise în condițiile legii astfel:

(i) scrisori de garanție emise de instituții de credit bancare din România sau din alt stat: [...]”.

Mai clar, se impune ca orice instrument de garantare emis de o instituție de credit din alt stat membru să fie emis în condițiile legii, în speță, în condițiile legislației imperative și obligatorii care guvernează activitatea instituțiilor de credit la nivel european și național.

Potrivit Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și de supraveghere prudențială a instituțiilor de credit („Directiva 2013/36/UE”) care stabilește la nivel european condițiile pentru autorizarea instituțiilor de credit și prestarea de către acestea a serviciilor de creditare. în cadrul Titlului V Dispoziții privind libertatea de stabilire și libertatea de a presta servicii, articolul 33 Instituții de credit’.

„Statele membre adoptă dispoziții în conformitate cu care pot fi desfășurate pe teritoriul lor activitățile prevăzute în anexa I. în conformitate cu articolul 35, articolul 36 alineatele (1)-(3), articolul 39 alineatele (1) și (2) și articolele 40-46, fie prin înființarea unei sucursale, fie prin prestarea de servicii de către orice instituție de credit autorizată și supravegheată de către autoritățile competente dintr-un alt stat membru. cu condiția ca activitățile respective să fie incluse în autorizație.”

În continuare, în ceea ce privește prestarea serviciilor în mod direct, articolul 39 din Directiva 2013/36/UE stabilește că:

„Orice instituție de credit care dorește să își exercite pentru prima dată libertatea de a presta servicii pe teritoriul unui alt stat membru notifică în acest sens autoritățile competente din statul membru de origine în legătură cu activitățile menționate în anexa I pe care dorește să le desfășoare.”

Serviciile prevăzute în Anexa I (Lista activităților care fac obiectul recunoașterii reciproce) la Directiva 2013/36/UE includ la punctul 6: „Garanții și angajamente”.

Astfel, se consacră obligația instituțiilor de credit din statele membre ale UE, în prealabil prestării de servicii în mod direct într-un alt stat membru, de a urma procedura de notificare a autorității de supraveghere și reglementare din acel stat membru și înscrierea în registrul relevant al acestei autorități.

Această obligație de notificare a fost transpusă și în legislația națională.

Potrivit OUG 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului (care transpune Directiva 2013/36/UE), Capitolul IV Regimul instituțiilor de credit și ai instituțiilor financiare din alte state membre, Secțiunea 1 Instituțiile de credit din alte state membre, art. 45 coroborat cu art. 49 :

Art. 45: „(1) Instituțiile de credit autorizate și supravegheate de autoritatea competentă dintr-un alt stat membru pot desfășura în România activitățile prevăzute la art. 18 alin. (1) lit. a) -n), prin înființarea de sucursale sau prin prestarea de servicii în mod direct, dacă activitățile respective se regăsesc în autorizația acordată de autoritatea competentă din statul membru de origine și se asigură respectarea legislației românești adoptate în scopul protejării interesului general.”

Art. 49: „Furnizarea de servicii în mod direct de către o instituție de credit autorizată și supravegheată într-un alt stat membru poate fi realizată pe baza notificării transmise Băncii Naționale a României de către autoritatea competentă din statul membru de origine, cuprinzând activitățile pe care instituția de credit intenționează să le desfășoare în România.”

Procesul de notificare presupune o colaborare și analiză între autoritatea competentă din statul membru de origine și cea din statul membru în care se vor presta serviciile în mod direct. Acest proces este reglementat de Regulamentul delegat UE nr. 1151/2014 al Comisiei din 4 iunie 2014 de completare a Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare privind informațiile care trebuie notificate în exercitarea dreptului de stabilire și a libertății de a presta servicii, care stabilește, cu titlu imperativ, obligația instituțiilor de credit de a notifica autoritatea competentă din statul membru de origine cu privire la intenția de a presta servicii în mod direct și transmiterea acesteia către autoritatea din statul membru în care se vor presta serviciile în mod direct pentru înregistrare în registrul relevant. În lipsa acestor formalități, prestarea serviciilor în mod direct nu se poate realiza în mod legal și valabil.

Astfel, reprezintă o cerință obligatorie pentru prestarea de către o instituție de credit din alt stat membru a serviciilor sale în România, în mod direct, notificarea Băncii Naționale a României („BNR”) și înregistrarea în registrul ținut de BNR în acest scop. Autorizarea emisă de autoritatea de supraveghere din statul membru în care instituția de credit este organizată nu este suficientă pentru prestarea în mod legal a serviciilor într-un alt stat membru, astfel cum rezultă din prevederile mai sus citate.

Mai departe, potrivit art. 207 Cod civil:

„(1) în cazul activităților care trebuie autorizate de organele competente, dreptul de a desfășura asemenea activități se naște numai din momentul obținerii autorizației respective, dacă prin lege nu se prevede altfel.

(2) Actele și operațiunile săvârșite fără autorizațiile prevăzute de lege sunt lovite de nulitate absolută, iar persoanele care le-au făcut răspund nelimitat și solidar pentru toate prejudiciile cauzate, independent de aplicarea altor sancțiuni prevăzute de lege.”

Astfel, Codul Civil stabilește o incapacitate specială de folosință a persoanei juridice, în situația în care prin legi speciale sunt reglementate activități ce pot fi desfășurate exclusiv în condiții restrictive (cu autorizări/înregistrări prealabile din partea autorităților de supraveghere și control), în măsura în care aceste activități sunt desfășurate de persoane juridice care nu îndeplinesc aceste condiții, legea stabilește sancțiunea nulității absolute a actelor respective.

Astfel, petentul apreciază că:

(i) O garanție de participare emisă de către o instituție de credit dintr-un stat membru este valabilă doar dacă este emisă în condițiile legii:

(ii) OUG 99/2006 stabilește, cu titlu de obligație imperativă, că furnizarea de servicii (incl. emiterea de garanții de participare) în mod direct, de către o instituție de credit dintr-un alt stat membru, poate fi realizată exclusiv pe baza unui proces de autorizare (lato sensu) care presupune o notificare transmisă BNR conform art. 49 din OUG 99/2006 și înregistrarea

acelei instituții de credit în registrul BNR cu privire la: Instituții din alte State Membre UE pentru care autoritățile competente au notificat BNR furnizarea de servicii în mod direct pe teritoriul României;

(iii) Lipsa notificării de către o instituție de credit a prestării serviciilor în mod direct în România, atrage lînsa capacității de folosință a instituției de credit din alt stat membru de a desfășura activități în România, și, pe cale de consecință, nulitatea absolută a garanției de participare.

Astfel cum am arătat mai sus, emitentul garanției de participare depusă de în cadrul Procedurii nu poate presta în mod legal și valabil aceste servicii în România, iar scrisorile de garanție emise de în România sunt lovite de nulitate absolută, în lipsa notificării în acest sens transmise BNR și în lipsa înregistrării acestei instituții de credit în registrele BNR.

În subsidiar, în măsura în care concluzia CNSC ar fi menținută, instrumentul de garantare nu respectă cerințele documentației de atribuire

În măsura în care instanța va considera decizia CNSC nr. ca fiind legală și temeinică și ar fi menținută concluzia CNSC conform căreia instrumentul de garantare depus de ar fi guvernat de legea croată acest lucru atrage ca o consecință directă inadmisibilitatea instrumentului de garantare.

Potrivit documentației de atribuire, Formularul nr. 4 (Scrisoare de garanție bancară) (Anexa 5), Autoritatea contractantă a impus drept cerință obligatorie ca legea aplicabilă garanției de participare să fie legea română:

Legea aplicabilă prezentei garanții de participare este legea română.

Competente să soluționeze orice disputa izvorâtă în legătura cu prezenta garanție de participare sunt instanțele judecătorești din România.

Prin urmare, în ipoteza în care concluzia CNSC ar fi menținută, iar legea aplicabilă garanției de participare depusă de ar fi legea croată, garanția de participare nu ar respecta cerințele obligatorii ale documentației de atribuire.

Astfel, în subsidiar, în ipoteza menținerii soluției CNSC, se solicită instanței dispunerea reevaluării de către Autoritatea contractantă a instrumentului de garantare, cu consecința declarării ofertei ca inadmisibilă/inacceptabilă din perspectiva nerespectării condițiilor imperative impuse prin documentația de atribuire în ceea ce privește legea aplicabilă instrumentului de garantare.

Intîmății, prin Primar, și au formulat întîmpinare, solicitînd respingerea plîngerii ca nefondată pentru aceleași motive prezentate în fața C.N.S.C.

Analizînd actele și lucrările dosarului prin prisma motivelor invocate în plîngerea formulată, Curtea a apreciat că aceasta este neîntemeiată pentru motivele ce succedază.

Problema de drept, care a generat prezentul litigiu și de dezlegarea căreia depinde și soluționarea acestuia, constă în stabilirea naturii juridice a notificării reglementate de art. 49 din O.U.G. nr. 99/2006 și a efectelor juridice pe care aceasta le produce.

Astfel, art. 49 din O.U.G. nr. 99/2006, care reprezintă transpunerea reglementărilor corespondente din Directiva 2013/36/UE, prevede că furnizarea de servicii în mod direct de către o instituție de credit autorizată și supravegheată într-un alt stat membru poate fi realizată pe baza notificării transmise Băncii Naționale a României de către autoritatea competentă din statul membru de origine, cuprinzînd activitățile pe care instituția de credit intenționează să le desfășoare în România. Înțelesul literal al noțiunii de *notificare* îl constituie comunicarea scrisă adresată unei persoane, prin organul competent, în scopul de a o informa că un fapt sau un act juridic a fost îndeplinit sau urmează să fie îndeplinit. Astfel, notificarea nu implică operațiunea de autorizare, în cazul de față de prestare a unor servicii bancare. De altfel, din însuși textul de lege citat mai sus rezultă că legiuitorul european și național a avut în vedere notificarea autorității competente din statul, pe teritoriul căruia urmează să fie furnizate

serviciile în mod direct, cu privire la prestarea serviciilor respective de către o instituție de credit deja autorizată și supravegheată într-un alt stat membru al U.E., situație în care nu poate fi reiterată problema autorizării instituției de credit în cauză. Notificarea, reglementată prin art. 49 din O.U.G. nr. 99/2006, nu are ca efect autorizarea instituției de credit, din alt stat membru U.E., de către statul cărui i se adresează, de a furniza servicii pe teritoriul acestuia din urmă, ci are ca scop doar informarea autorității competente din statul de destinație, B.N.R. în cazul României, cu privire la activitățile, pe care această instituție și-a propus să le desfășoare, în vederea înregistrării acesteia în registrul instituțiilor de credit.

În condițiile în care este de necontestat că procedura de notificare menționată mai sus nu echivalează cu o procedură de autorizare, instituția de credit, subiect al notificării respective, trebuind să fie în prealabil autorizată și supravegheată în statul membru de origine, rezultă că lipsa notificării nu este de natură a influența valabilitatea scrisorii de garanție emise astfel în cadrul unei proceduri de achiziție publică, consecințele putându-se produce doar în planul posibilității de supraveghere prudențială de către autoritatea competentă din statul de destinație. Doar o astfel de interpretare este compatibilă cu disp. art. 154 alin. 4 din Legea nr. 98/2016 care prevăd că garanția de participare/de bună execuție se constituie prin scrisori de garanție emise de instituții de credit bancare din România sau din alt stat. În caz contrar, ar fi afectată grav libera circulație a mărfurilor, serviciilor și capitalurilor în spațiul U.E., ceea ce este de neacceptat. Se asigură astfel desfășurarea fără restricții a activității bancare în cadrul Comunității Europene, fapt ce reprezintă o reflectare a principiului recunoașterii mutuale între statele membre a autorizațiilor acordate în oricare dintre acestea.

În lumina acestor argumente, Curtea constată că susținerile petentului referitoare la lipsa capacității de folosință a autorizată în Croația, din prisma neîndeplinirii condițiilor legale prevăzute de art. 207 Cod civil, precum și la nerespectarea reglementărilor europene și române în domeniu, sunt fără fundament, fiind neîntemeiate.

În ceea ce privește solicitarea formulată de petent în subsidiar, Curtea consideră că, din moment ce valabilitatea scrisorii de garanție, depuse de contraofertant în cursul procedurii de achiziție publică, rezultă din interpretarea și aplicarea de către instanță a legii române, ce reprezintă o transpunere a normelor de drept european, nu se poate da curs acesteia în sensul indicat de petent, autoritatea contractantă apreciind corect că oferta prezentată de I este admisibilă și acceptabilă.

Pentru aceste considerente, Curtea urmează, în baza dispozițiilor art. 34 alin. 5 din Legea nr. 101/2016, să respingă prezenta plângere ca neîntemeiată.

Curtea ia act că petentul, prin reprezentant convențional, a precizat că va recupera cheltuielile de judecată pe cale separată, în timp ce celelalte părți nu au solicitat acordarea acestora.

Pentru aceste motive,

În numele legii,

Decide:

Respinge ca neîntemeiată plângerea formulată de către contestatoarea identificată prin _____ și înregistrată în registrul societăților din I _____, cu sediul procesual ales pentru comunicarea actelor de procedură la la _____, cu sediul în mun. _____

persoane desemnate av. _____,

în contradictoriu cu autoritatea contractantă _____, cu sediul în mun. _____

bd. _____ intervenienta _____ A.Ș., identificată prin CIF _____ și înregistrată în registrul societăților din _____, cu sediul ales pentru comunicarea actelor de procedură în mun. _____

nr. _____, și împotriva deciziei CNSC

Definitivă.
Pronunțată azi,
grefei instanței

), prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul

Președinte,

Judecător,

Judecător.

Grefier,

